

Ζύγισμα ενοχών μετά τη δολοφονία

Στη «Νύχτα των δολοφόνων» το θεατρικό παιγνίδι φτάνει στο αποκορύφωμά του

Της Νόνας Μολέσκη

Ο Ευριπίδης Δίκαιος μοιάζει με χειμερινό κολυμβητή. Εδώ στην Κύπρο μόνο στις οθόνες μπορούμε να

δούμε ανθρώπους οι οποίοι οδηγούμενοι από θάρρος, τρέλα και απερισκεψία ρίχνονται με ιαχές στο αγαπημένο τους στοιχείο, οι οποίοι αψηφούν τους αντικειμενικούς κινδύνους και δεν νοιάζονται για τα μέτρα προφύλαξης, οι οποίοι προκαλούν

Οι εικόνες διαλύονται σε ψηφίδες και ξαναφτιάχνονται, η διάλυση και η σύνθεση είναι συνεχώς εναλλασσόμενες

ανάμεικτα συναισθήματα σε όλους τους υπόλοιπους, με κυρίαρχο όμως την ανομολόγητη ζηλία. Συνεργαζόμενος στο WhereHaus με την Ομάδα Point to ο Δίκαιος ανεβάζει τη «Νύχτα των δολοφόνων» του Κουβανού Χοσέ Τριάντα, ένα έργο όπου το θεατρικό παιγνίδι φτάνει στο αποκορύφωμά του, καθώς οι τρεις ήρωές του έργου πολλαπλασιάζονται παίζοντας συνεχώς άλλους ρόλους. Τα τρία αδέρφια φαντασιώνονται τη δολοφονία των γονιών τους, παίζοντας τα «θύματά» τους,

τους μάρτυρες, τους γείτονες, τους ανακριτές, τους δικαστές, τους δικηγόρους και τον εαυτό τους στον ρόλο των «θυτών». Τα πνεύματα των τριών Αρχαίων Ελλήνων ποιητών πλανώνται πάνω από το κείμενο, το οποίο δεν μπορεί παρά να φέρει τη σφραγίδα του αρχέτυπου μύθου, και επειδή το σχέδιο της δολοφονίας γίνεται εμμονή στα «παιδιά» της Ορέστειας και επειδή το μετά της «δολοφονίας» ζύγισμα ενοχών δεν σταματά ποτέ. Απ' εκεί ξεκινά

ο Τριάντα και ως την τυπολογία της κάθε επανάστασης το φτάνει, όπου η κάθε γενιά των «παιδιών», οπαδών του σαρωτικού Μέλλοντος και εχθρών του σαθρού Παρελθόντος, πρέπει πρώτα να περάσει από το στάδιο του αιματηρού παρόντος εξουδετερώνοντας τους πρώην εξουσιαστές «γονείς» τους.

Το κείμενο του Τριάντα είναι αείκινούμενο, οι εικόνες διαλύονται σε ψηφίδες και ξαναφτιάχνονται, η διάλυση και η σύνθεση είναι συνεχώς

εναλλασσόμενες κατευθύνσεις στη ροή του έργου. Μπορεί κανείς να καταλάβει τη γοητεία που ασκεί ένα τέτοιο κείμενο στον λάτρη του θεατρικού παιγνιδιού Ευριπίδη Δίκαιο. Και αυτό που εκτιμά παραπάνω στο παιγνίδι είναι η δυνατότητα να θέτει και να ακυρώνει τους κανόνες όπως και όποτε θέλει. Ένας από τους κανόνες που έθεσε στην παράσταση ο σκηνοθέτης είναι η διγλωσσία: η Κούκα, ο Λάλο και η Μπέμπα μιλούν «μεταξύ τους», εκτός φαντα-

στικού παιγνιδιού ρόλων, την κυπριακή διάλεκτο, και στις σκηνές της αναπαράστασης του «εγκλήματος», της «δίκης», κ.λπ., την πανελλήνια. Αυτός ο κανόνας θα μπορούσε να θεωρηθεί ξένος στο αδιαχώριστο κράμα πραγματικότητας και φαντασίας, όπως το έχει δημιουργήσει ο συγγραφέας, αν στην παράσταση δεν καλύπτονταν όλα από ένα ξέφρενο παιγνίδι με αντικείμενα και με μια ασταμάτητη κινητικότητα. Η διγλωσσία, τα αντικείμενα, η κίνηση, η ταχύτητα της δράσης, είναι τα στοιχεία που βοηθούν τους τρεις ηθοποιούς, τη Λήδα Καραγιάννη, την Ευαγγελία Νικολάου και τον Νικόλα Δημητρίου, να κρατηθούν στην επιφάνεια της παράστασης. Ο Δίκαιος διαμοιράζει σωστά τα υποκριτικά βάρη και μεταφέρει την προσοχή του κοινού από τον έναν συντελεστή στον άλλο. Οι σκηνές όπου στον καθένα αναλογούν μικρές ερμηνευτικές δόσεις είναι πιο πετυχημένες απ' εκείνες με μεγαλύτερα μονολογικά κομμάτια.

Οι κρεμαστές ξύλινες κατασκευές της Ευαγγελίας Ονουφρίου συμβολίζουν τα κάγκελα της ανελευθερίας. Μου άρεσε η αφίσα της παράστασης σχεδιασμένη από τον Χριστόδουλο Χριστοδούλου, με επιλεγμένα τα κύρια συμβολικά στοιχεία του έργου.